

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם בתאריך: טז בניסן תשפ"א; 28.3.21

מאת אדיר דחוח-הלוי

"אֲשֶׁרִי אָדָם שָׁמַע לִי לְשִׁקֹּד עַל דְּלִתְתִי יוֹם יוֹם לְשֹׁמֵר מְזוֹזֹת פְּתָחַי, כִּי מִצְּאֵי מִצְּאֵי חַיִּים וַיִּפְקֶן רְצוֹן מִיָּו" (מש' ח, לד-לה). ופירש שם רס"ג: "כִּי מִצְּאֵי – מִי שֶׁמִּצְּאֵי [מִי שֶׁמִּצְּאֵי אֵת הַחֲכָמָה] כִּבֵּר מִצְּאֵי אֵת הַחַיִּים". ובפירושו הארוך שם הוסיף:

"הודיעה [החכמה לדורשיה] כי השמחה בה בעולם-הזה והחיים בה לעולם-הבא [=החכמה מובילה את האדם גם לשמחה בעולם-הזה וגם לאושר העולם-הבא, ואלה] לא יושגו כי אם בהתמדה ובדבקות, כאמרה: 'לְשִׁקֹּד' 'לְשֹׁמֵר'. ואשר הביאה לידי כך [=לעודד את בני האדם להתמיד בקניית החכמה], כי הבנאי והנגר והצורף וכל מי שעושה מלאכה הנשלמת בעשרה ימים דרך משל, הרי בכל יום נעשה לו בה העשירית בשיעורים שווים, ואין החכמה כן, אלא, אילו הנחנו לדוגמה שהיא תושלם בעשר שנים, הרי אין העשירית נשלמת בשנה הראשונה, אלא יעמוד בשנה הראשונה על חלק מועט ממנה, ובשנייה על כפליים ממנו, ובשלישית על כפל הכפליים, וברביעית על כפל-כפל הכפליים, עד שישתלט על הדבר בכל הקיפו. ולפיכך צריך דורש החכמה להיות סבלן עד הגיע הזמן, ויהיה נְשָׁלוּ ואל ידאג ותמעט סבלנותו".

***

"חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בִּיתָה חֲצָבָה עֲמוּדֵיהָ שְׁבַעָה, טְבִיחָה טְבִיחָה מְסֻכָּה יֵינָה אֶף עֲרֻכָּה שְׁלֻחָנָה, שְׁלֻחָה נְעֻרְתֵיהָ" וכו' (מש' ט, א-ג). ופירש שם רס"ג בפירושו הארוך:

"אשר לאנשי האמת, הרי אינם קוראים לאף אחד לסבור שיטתם אלא לאחר שהתעניינו בה תחילה, ודייקו מה שיש בה ממה שהשכל מחייב, וידעו מה שכללה המסורת ממנה [התורה-שבעל-פה] – אז מגינים עליה ודוחים כל פקפוק שעלולים מתנגדיהם לטעון בה, וסותמים כל פרצה שעשויים להסתנן ממנה עליהם, ואז יתיישר להם הדבר ולמי שנספח אליהם.

והרי הם דומים למי שאינו מזמין את ידידיו וקרוביו עד שבנה את הבית והתקין בו כלים וזָבַח ובישל ואפה ואף התקין את השולחן והכיכּוֹ, ואחר כך הזמין את קרוביו, כאמרו כאן: 'בְּנִתָּה' 'חֲצָבָה' 'מְסֻכָּה' 'עֲרֻכָּה' ואחר כך 'שְׁלֻחָה נְעֻרְתֵיהָ' [=משל לקריאה לדורשי החכמה]. וכך עשו המייחדים [=אנשי האמת המחזיקים ביסודות הדת ובראשם ייחוד ה', אשר אינם קוראים לבני האדם להשקפות דת האמת עד שביררו אותן והתמודדו עם טענות הכופרים למיניהם, ואז מגישים הם למבקשי החכמה סולת נקייה] [...] עד שנעשה הדבר כלחם האפוי המונח לפני הרעב אשר לא נשאר לו כי אם לאכול אותו, ואז קראו את האומה לשמוע מהם.

אבל אנשי השווא, [שנמשלו בפסוקים שם באשה הרעה: "אִשֶּׁת כְּסִילוֹת הַמִּיָּה פְתִיּוֹת וְיָדָעָה מָה, וַיִּשְׁבֶּה לְפֶתַח בַּיְתָהּ [...] לְקַרְא לְעִבְרֵי דָרְךָ" וכו'] הרי הפכו את הדברים הללו, והרי הם דומים למי שלא בנה בית ולא התקין כְּלִיו ולא הכין אוכל ולא משקה, ואינו אלא חוסה בצל בַּיִת-שער של בית, והוא עם זאת מזמין בני אדם אל מה שאינו יודע היאך יהיה מצבם [כלומר שאינו יודע איך והיכן יארח אותם ובמה יכבד אותם], שהרי לא אמר החכם באשת הכסילות: לא 'בְּנִתָּה' ולא 'חֻצְבָּה' ולא 'טְבַחָה' ולא 'מְסַכָּה' ולא 'עֶרְכָּה', אלא אמר: 'וַיִּשְׁבֶּה לְפֶתַח בַּיְתָהּ' בלבד – כך הוא מצב הכופרים מעובדי הפסילים והצלמים **וזולתם** [=המינים וצאצאיהם]."

וכך כל הסכלים [...] אינם מתעניינים בלמידת החכמה כלל, ואין מטרתם אלא להביא כעין הוכחות חלושות לפתי או סכל [כלומר הוכחות תהו והבל שרק הפתאים והסכלים יקבלום]. וכך החדשים מאומתנו [=הקראים, והוא הדין לדת האורתודוקסית הפרו-נוצרית מייסודו של רש"י-שר"י וחבר מרעיו שהתרגשה עלינו] עם כל החולקים על הכלל [יחד עם שאר התועים למיניהם אשר חולקים על דת האמת שאחזו בה כלל עם-ישראל, שהרי בעבר הרחוק עם-ישראל היה נאמן למסורת התורה-שבעל-פה של חכמי המשנה והתלמוד ע"ה].

[...] והם עם זאת אף מתרברבים [מכנים את עצמם בתארים כגון: גאוינים, גדוילים, צדיקים וחסידים וכו', וזכורני בבחירות האחרונות תשפ"א שסלוגן הבחירות של דגל המינות היה: "קודם כל חרדי – זו גדולתנו, זו גאוותנו"] כאמרו: 'עַל כִּסֵּא מְרֹמֵי קֶרֶת' [מש' ט, יד], הם אינם רוצים במה שרצו הראשונים [טהורי המחשבה שנזכרו בפרק שם, שבהם נאמר: 'עַל גְּפֵי מְרֹמֵי קֶרֶת' [אשר קוראים לבני האדם ליישר את דרכיהם ולזכות לשמחת העולם-הזה ואושר חיי העולם-הבא; ונראה שתוספת המלה 'כִּסֵּא' מעידה על שאיפתם להתרברב, שהרי הכיסא בימי קדם יוחס למלכים ולשרים ולאנשי המעלה והשררה], אלא, [המתעים את העם אחרי התהו וההבל] מתכוונים לחסרי הדעת ולפתאים [פונים וקוראים למחוסרי הדעת] להסטותם מדרכם הישרה כאמרו: 'לְקַרְא לְעִבְרֵי דָרְךָ', 'מִי פְתִי יִסֵּר הַנָּה' [מש' ט, טו-טז]. וכפי שמטרת החכמים לכל פתי להדריכו ולהחזירו, וכשם שמטרת המייחדים והרבניים סילוק הסכלות כאמרו: 'עֲזְבוּ פְתָאִים' – כך מטרת הכופרים והחולקים להפיץ אותה [את הסכלות]."

והפצת הסכלות היא הכלי המרכזי של התרבות האורתודוקסית הפרו-נוצרית, כי בלעדי הסכלות אין להם קיום, שהרי הזיוויהם האליליות לא יצליחו לחדור לשכל בריא.

***

"אֵל תּוֹכַח לֶץ פֶּן יִשְׁנָאֲךָ הוֹכַח לְחָכְם וַיֵּאֱהָבְךָ, תֵּן לְחָכְם וַיַּחֲפֶם עוֹד הוֹדַע לְצַדִּיק וַיֹּסֶף לְקַח" (מש' ט, ח-ט). ושם פירש רס"ג: "אֵל – אל תוכח את הלץ במה שישנאך בו, אבל הוכח לחכם כי הוא יאהבך [כלומר, אל תוכח את הלץ באופנים שיגרמו לו לשנוא אותך, כי חובת

מצות 'הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ' חלה גם על הלץ, ולכן חובה להוכיחו תוך בחינת מכלול שיקולים, כגון דרך התוכחה וסגנונה, זמנה, מקומה וכיו"ב].

ובפירושו הארוך הוסיף רס"ג:

"אבל הצדיק, הרי איך שתטיף לו יאהב אותך על כך, כמו חזקיה, כאשר הוכיחו ישעיה, אמר לו: 'טוֹב דְּבַר יְיָ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ' [יש' לט, ח]. ואמרו: 'תֵּן לְחֶכֶם וַיְחַכְּמוּ עוֹד', הוא מה שהזכרנו לעיל, כי טהור-המחשבה ישמע את הדבר המועט וילמד ממנו דבר אחר על-ידי שמסעפו ולמד מתוכו [כלומר, ייתכן שהמוכיח יתכוון לדבר מסוים, ואף שתוכחתו היא שקר או הבל האדם החכם ילמד ממנה תועלת לעניין אחר שהוא צריך להשתפר בו או לתקנו, אף שהמוכיח כלל אינו מודע לאותו עניין], והוא מה שאנו קוראים אותו: 'מבין דבר מתוך דבר'."

"הֲלוֹא מִשְׁנֵאִיךָ יְיָ אֲשַׁנְּא וּבִתְקוּמְמִיךָ אֶתְקוּטְט" (תה' קלט, כא).